

Waar geen woorden voor zijn...

Op ons koor Halleluja, waar ik met veel plezier samen ruim veertig anderen zing onder leiding van Feike van Tuinen, zijn we gewend dat elke kooravond door een van de leden beurtelings wordt afgesloten. Met een verhaal, een lied of een gedicht.

Zoals sommigen zullen weten schrijf ik nu en dan gedichten.

En als ik aan de beurt ben voor de afsluiting van een kooravond schrijf ik een gedicht.

Meestal vanuit de actualiteit van wat mensen om me heen meemaken, en vanuit wat ik zelf ervaar. Met de bedoeling om er woorden voor te vinden die zowel benoemen wat ons raakt alsook daar boven uitstijgen.

Elkaar toewensen wat we nodig hebben vind ik belangrijk.

Daarbij wat voor elkaar betekenen, ook.

Afgelopen zondag ging het in het cabaret van Ruurd Walinga in de tent kerk dienst aan het einde van het dorpsfeest veel over vissen. Mooi zo'n tentdienst met een andere vorm en inhoud. Mooi dat het ook anderen naar de tent trok dan de gewone kerkgangers

In het cabaret zat een verhaal over een grote vis die gevangen en weer teruggegooid werd in het water. Later ging het over het vooruitzicht van het kaviaar eten in de hemel.

Daar kan ik niet zoveel mee, dus gingen mijn gedachten een andere kant op.

Een visser van mensen, dat beeld kun je gebruiken als je nadenkt over God, over Jezus.

Maar als je uit het water van onze wereld zo gevangen, geboeid, aangeraakt wordt door God, door Jezus, dan is je toekomst niet kaviaar in de hemel maar teruggeworpen worden in het water.

In de wereld waarin we leven. Om daar, vanuit je aangesproken en geraakt zijn in de ontmoeting met God, met Jezus, er te zijn voor en met elkaar, te doen wat nodig is, invulling te geven aan wat we nodig hebben. Zolang we dat kunnen. En kunnen we niet meer, ook dan blijft God ons nabij.

Het leven kan mooi zijn, genieten, ontspannen, verwonderen, gewoon beleven. Maar soms kan het ook heel moeilijk zijn. Dan spartel je als het ware in het water, dan krijg je soms bijna, soms letterlijk, geen adem meer.

Enkele weken geleden heb naast staand gedicht geschreven voor de afsluiting.

Ik geef het graag mee aan allen die in wat ze meemaken zich herkend en aangesproken voelen.

Ben Bloemink

Waar geen woorden voor zijn...

*honderd uit
kunnen we soms praten
over ervaren geluk
een zingende merel
op de nok van het dak
al het ontluikende groen
van de struiken en bomen
duizendschone bloemen
in een carillon van kleuren
ontelbare sterren
die flonkeren
aan een heldere nachtelijke hemel*

*maar al onze woorden
bij die talloze ervaringen
van verwondering
bij die vele fragmenten
van eenvoudig geluk
verstommen
als een enkel
groot en onvermijdbaar
leed
verlies
nabij afscheid van leven
ons raakt
in het diepst van ons zijn*

*dan alleen
in de leegte
in de stilte
van het onzegbare
dan alleen
verwacht ik hoopvol
draagt mij Uw muziek
nabijheid
in liturgie
in gemeenschap
elkaar nabij
God
draag ons
op Uw handen
aan de grenzen
van ons bestaan*

